Hakkab juba koitma. Siil jookseb tagasi metsa. Ta on näljane — isegi väikest hiirekest ei õnnestanud seekord kinni püüda. Ta seisatab maasikarikkal mäenõlvakul ja tunneb järsku kihvtise ussi lõhna. Uss on rõngasse kokku tõmbunud ja külma eest sambla sisse varju pugenud. Järsk, peaaegu loodsihis mäesein lahutab siili ussist. Südi siil ei mõtle kaua, tõmbab enese kerra ja veeretab mäest alla. Kui inimene siili tempu katsuks järele teha, võiks ta kukkudes tuntavalt viga saada. Siili kõvad, paindu-vad okkad aga kaitsevad teda kukkumise juures.

Siil on õnnelikult alla jõudnud, ajab enese kähku jalule ja ligineb rästikule. Viimane on siili lähenemist märganud, keerab pea tulija poole ja liigutab kärmesti keelt. Ta pisikesed silmad aina põlevad vihast. Siil ei hooli sellest, ja tormab ussile julgesti kallale. Rästik vingerdab siia-sinna, hammustab siili küll ninast, küll jalgadest. Igale teisele loomale tooksid need kihvtised nõelamised surma, siilile ei tee see aga midagi. Oma teravate hammastega pureb ta lõpuks ometi rästiku surnuks ja asub siis rahulikult lõunat sööma. Kui kõht korralikult täis söödud, astub siil aeglasel sammul kodu poole, et pärast nii väsitavat vägitegu pehmes voodis puhata.

Päike on juba kõrgel taevas ja kaste lehtedelt ammu ära auranud. Viimaks tulevad lapsed tühjade korvidega, et ülejäänud marju ära noppida. Nad ei tea aimatagi, missugusest surma-hädaohust siil nad ära on päästnud.